

SETGE A LA JUSTÍCIA UNIVERSAL

Mallorca puny per dur la pau als Grans Llacs

Aquesta setmana el Suprem comença a decidir sobre les causes 'globals' com la de Joan Carrero

JAUME PERELLÓ PALMA

El proper 7 d'abril el Tribunal Suprem decidirà si archiva o no diversos casos vinculats amb "la justícia universal", és a dir, la competència dels jutges de l'Audiència Nacional per investigar delictes de lesa humanitat comesos fora del territori estatal. Es tracta de les investigacions per l'atac a l'anomenada Flota de la Llibertat que l'exèrcit d'Israel va dur a terme el 31 de maig de 2010; l'assassinat del jesuïta Ignacio Ellacuría i set persones més el 16 de novembre de 1989 a El Salvador i la investigació a set militars que formaven part de la Direcció d'Intel·ligència Nacional (DINA) de Xile per segrestar, torturar i assassinar el funcionari espanyol de Nacions Unides Carmelo Soria el 14 de juliol de 1976.

De moment, sembla que a la causa que impulsa el Fòrum per la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs, que Joan Carrero va promoure, no li ha arribat el torn d'un pronunciament tan definitiu, si bé des que el govern de Rajoy pràcticament va acabar amb la jurisdicció universal espanyola, el cas que investiga el jutge Fernando Andreu (que al febrer de 2008 va emetre una interlocutòria amb ordre d'arrest contra quaranta màxims càrrecs del règim rwandès de Paul Kagame) està en punt mort. I això malgrat que van ser assassinats ni més ni menys que nou espanyols i que les imputacions es refereixen als crims més massius i greus possibles: de genocidi, de guerra, de terrorisme...

Però per a aquest mallorquí d'adopció, aquesta causa és només la faceta o via judicial d'un procés més ampli, no violent però gens eteri, que ell mateix va iniciar fa ja dues dèca-

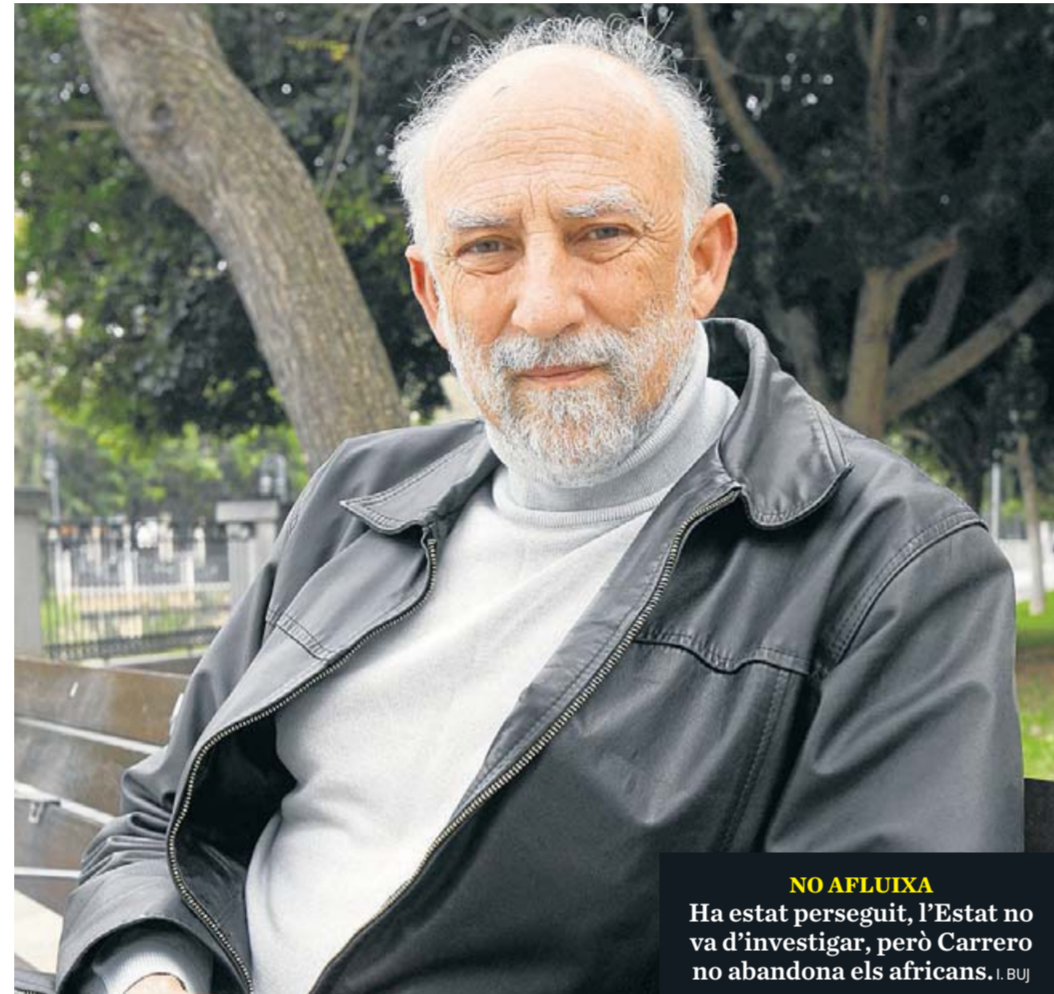
des. "Un procés que -com explica Carrero- aspira, sobretot, a aclarir la veritat del conflicte que, segons l'antic fiscal del Tribunal Penal Internacional, Luis Moreno Ocampo, ha provocat el major nombre de víctimes des de la Segona Guerra Mundial; la veritat d'un conflicte que, dis-fressat d'ètnic, "forma part d'un pla de dominació d'Euràsia i Àfrica i del control dels seus recursos, davant la Xina i Rússia principalment, pla que exposa molt explícitament el principal ideòleg de les elits financeres nord-americanes, Zbigniew Brzezinski", explica Carrero.

Legitimació moral

"L'anomenada 'legitimació moral' pot semblar una cosa molt més feble que el poder financer i que la força militar, però a la llarga pot arribar a ser més determinant que aquests". Per això, creu l'activista, és molt important desemmascarar.

L'objectiu va ser, ja des de la invasió de Ruanda per Uganda a l'octubre de 1990 (és a dir, quatre anys abans del genocidi ruandès d'abril-juny de 1994), el saqueig dels immensos recursos del Congo (or, diamants, coltar, cassiterita, coure, cobalt, aigua, selva tropical...). "El genocidi ruandès va ser responsabilitat al cent per cent dels Estats Units i del Regne Unit". Així de clar ho va afirmar l'ex-secretari general de l'ONU Boutros Boutros Ghali. Per aquestes denúncies va ser defenestrat poc després del seu càrrec.

Com uns anys després ho va ser, igualment per motius semblants, la fiscal del TPIR (Tribunal Penal Internacional per a Ruanda), Carla del Ponte. Des de llavors, l'ONU fa un paper de comparsa a la zona. Paper còmplice, com ja ho va ser en l'època de l'assassinat del primer ministre Patrice Lumumba.

NO AFLUÏXA
Ha estat perseguit, l'Estat no va d'investigar, però Carrero no abandona els africans. I. BUJ

Lliure
Ha patit persecució fins i tot de l'ONU per ser independent

"Però ara parlem d'alguna cosa molt més gran, comparable només als massius crims comesos anteriorment per Leopold II: parlem de l'assassinat de quatre presidents i de molts milions de víctimes sense nom", recorda. A l'octubre de 2010 l'informe Mapping de la Comissió de Drets Humans de la mateixa ONU reconeixia a la fi que l'assassinat de centenars de milers d'hutus a l'est del Congo a les mans dels exèrcits de Ruanda, Uganda i Burundi a partir d'octubre de 1996 podria constituir genocidi.

És el que Joan Carrero denunciava ja a principis de 1997 (en el mateix moment en què es realitzaven tals crims), amb un dejuni de quaranta-dies al Parlament Europeu i amb cartes a Bill Clinton i al Consell de

Ministres de la UE, cartes signades per gairebé una vintena de premis Nobel i per tots els grups del Parlament Europeu. Però, paradoxalment, com comenta Joan, "l'ONU no només no ha mogut ni un dit perquè els responsables d'aquests crims siguin jutjats per tribunals independents, sinó que es dedica a rentar la imatge de Paul Kagame, el criminal de masses que proveeix Occident, a preus irrisoris, del preuat coltan poliat al Congo, indispensable per fabricar components electrònics avançats; Ban Ki-moon va arribar a anomenar-lo 'heroi' i a col·locar-lo al costat de Zapatero en la presidència dels Objectius del Mil·lenni".

Més tard, per desactivar la causa Ruanda-Congo, l'ONU va acusar Joan de finançar els suposats genocides

cinc cables de Wikileaks que deixaven en evidència la farsa. I és que Joan Carrero és un dels pocs mallorquins que surten a Wikileaks. Els seus moviments interessaven i molts EUA, perquè denuncia una vegada i una altra l'espòli del Congo amb la cobertura de les multinacionals occidentals.

Boicot

Però el boicot a les greus i fundades denúncies de Joan es remunta a febrer de 1997: el dia que Joan lliurava a Brussel·les al ministre civíscent Abel Matutes les esmentades cartes, es va acostar a ell la correspondent de TV1 a demanar-li disculpes perquè se li havia prohibit filmar qualsevol imatge d'aquesta trobada. Després va arribar el boicot a la seva candidatura al Nobel de la pau i l'anomenat Nobel alternatiu, concedit també al Parlament noruec i dotat amb una bona quantitat de corones noruegues. Com li confessà l'investigador per a la concessió d'aquest premi, que passà tres dies a Estellencs fent tot tipus d'indagacions, ja que la candidatura de Carrero estava al capdavant de moltes altres, les grans ONG de drets humans amb seu a Londres volien que aquestes candidatures no prosperassin. O, millor dit, com Joan aclareix, "van ser els sectors dominants dins elles les que van aconseguir que no prosperassin, ja que alguns responsables internacionals d'Amnistia Internacional, per exemple, van signar la meua candidatura al Nobel"... I afegeix: "Especialment Human Rights Watch haurà de respondre davant la història del seu nefast paper en la imposició de la versió oficial sobre el genocidi ruandès i l'innoble funcionament del TPIR".

Ara, Carrero espera que la seva causa, que instrueix l'Audiència Nacional, no mori gràcies a les reformes legislatives que volen acabar amb la justícia global practicada des d'Espanya, i que precisament "una futura reforma d'un govern decent torni deixar a jutges del nivell d'Andreu poder aprofundir en l'aclariment de la veritat i en la persecució dels genocides".

Victoire Umhuoza és a la presó per haver tornat al seu país, Ruanda, després d'estar-ne exiliada, per voler intentar promoure-hi un canvi democràtic. S. AMENGUAL

Victoire Umhuoza, d'Estellencs a la presó de Ruanda

Carrero va fer costat a la política en el retorn de l'exili

J. PERELLÓ PALMA

Preparació
Va passar per Mallorca de camí a Ruanda per promoure eleccions

Por
Paul Kagame la manté a la presó del procés democràtic

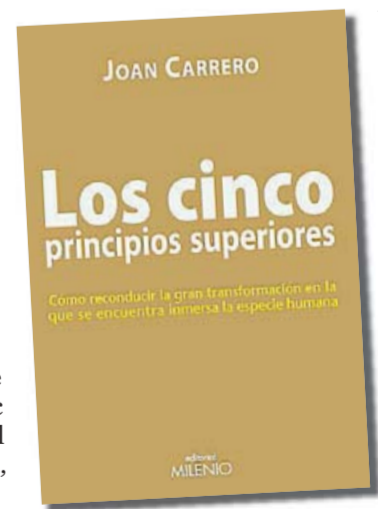
"En aquest moment -conclou Joan Carrero- el més urgent i important és aconseguir l'alliberament dels polítics i activistes opositors a Kagame: Victoire Umhuoza, Déogratias Mushayidi i els altres presos polítics ruandesos. Carrero no oblidava que Victoire va passar per Estellencs poc abans d'abandonar l'exili i tornar al seu país per intentar promoure un canvi democràtic. De moment, és a la presó acusada de conspirar contra Paul Kagame i el seu sistema, que *The Economist* qualifica de "brillant", mentre que els activistes com Carrero el consideren còmplice dels crims a canvi de coltan.

"La segona gran passa seria aconseguir allà unes eleccions lliures. Amb aquests líders en el govern, acabaria tota agressió al Congo, especialment la plaga dels centenars de milers de violacions anuals. Mentre esperem, pregam i ens esforçem perquè després de les properes eleccions generals arribi un govern digne que restauri Espanya en el lloc d'avantguarda que posseïa pel que fa a la justícia universal", sentència.

Tercer llibre

Carrero prepara ara el seu tercer llibre. Després d'analitzar en el primer (*Àfrica, la madre ultrajada*) el gran conflicte africà i d'aprofundir en el segon (*La hora de los grandes filántropos*) en les claus internacionals que permeten entendre tant

El tercer llibre de Joan Carrero, *Los cinco principios superiores*, a punt de sortir a la venda.

el citat projecte de dominació anglosaxó i occidental (responsable de la tragèdia de Ruanda i el Congo) com l'actual gran crisi que pateix Europa, es pregunta ara en el tercer (*Los cinco principios superiores*): "Què podem fer enfront dels grans interessos financers que, com *drones* assassins operats des de milers de quilòmetres de distància, dirigeixen des de molt 'amunt' el gran projecte que està aixafant tants pobles?". "Podem continuar creient que els pacífics i misericordiosos posseiran la terra o que la veritat i la justícia tindran l'última paraula de la història? Tenen alguna cosa en comú Darwin i Gandhi, o la física actual i la mil·lenària doctrina de la no violència?", són qüestions que planteja la seva nova obra.

Aquest llibre va sorgir després d'una petició de la professora de Sagrada Escripura Dolors Aleixandre, que, per cert, resulta ser l'autora viva més llegida pel papa Francesc. El 1999 ja havia donat suport a la candidatura al Nobel de la pau de Carrero en aquests termes: "Com tants de la meua generació, sóc una admiradora de Gandhi, de Lanza del Vasto, a qui vaig conèixer personalment, i de Luther King, però la seva condició de personalitats gegantines i ja gairebé mítiques impedia, lògicament, qualsevol aproximació a ells. I, de sobte, a S'Oliver he trobat algú que encarna de la manera més senzilla, propera, cordial i humil el projecte utòpic de la no-violència activa".

A Nova York, demanant que Kagame no sigui president dels Objectius del Mil·lenni; a Palma, fomentant el diàleg interruandès i manifestant-se a París

